

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת ב' אלול התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
19:08	19:58	20:50	
19:07	19:56	20:47	ת"א
19:09	19:59	20:50	חיפה
19:07	19:57	20:47	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

בלילה עולה הנשמה והגוף נשאר אחרי כששבה הנשמה אליו אומרת לו כל מה שלמדה בלילה בעולם העליון.

מספר מר רחמים אנספי: היתה לי קונדיטוריה בחולון. מכיוון שידעתי שבכל יום ששי רבנו הרב **משה דו"צ** מעביר שיעור ב"מגן דוד", הייתי מעביר על ידי תלמידים, מעדנים ומגדנות לתת לרב ולמשפחתו לכבוד שבת קודש. ביום ראשון, כשפגשתי את הרב בשיעור, פנה אלי ואמר: "רחמים, אני רוצה לדבר איתך..."

הניח ידו עלי, ואני קצת חששתי מפני מה שהוא עומד לומר. "יש לי בקשה, רחמים, אל נא תשלח לי את הדברים שאתה שולח. אני יודע שהם יקרים, אני יודע שאתה עושה את זה מכל הלב... אבל בבקשה ממך, אם בכל זאת אתה רוצה לשלוח - תשלח לי **איזו עוגה יבשה**..."

מסיים רחמים: "לדעתי, גם את העוגה היבשה הסכים לקבל רק בשביל שלא אפגע חלילה..."

כשאין אמת אין חסד אין אמונה

חכם ששון דו"צ היה לומד דבר פעם אחת וחזרו לנצח, וכמו שידוע על מרן הבית יוסף זיע"א עד כי מסופר על חכם ששון שלמד את הש"ס פעם וחצי בצעירותו, ומני אז זכר את הש"ס כולו בע"פ. וזאת מרוב קדושתו ופרישותו **וזכר היה** כל דבר שבקדושה.

גאוה זה מן חידק הרוצה להיות ענק..

פעם אחת נכנס יהודי אל רבי **שניאור זלמן מלאדי** זצ"ל, בעל התניא, ובמהלך השיחה הרבי צריך לצאת לזמן-מה מהחדר. בתוך כך ראה האיש שעל שולחנו של הרבי עומד שעון, אולם מחוגיו הורו על שעה אחרת מזו שעליה הורו מחוגי שעונו-שלו. **לקח האיש את השעון** של הרבי וכיוון את מחוגיו על-פי שעונו-שלו. כשחזר הרבי העיף מבט בשעון ושאל את האיש: "האם נגעת בשעון?". השיב האיש: "כן, כיוונתי לשעה הנכונה". אמר לו הרבי: "ומניין לך ששעונך הוא הנכון?". נענה האיש: "שעוני מדויק ביותר, אינו מקדים ואינו מאחר אפילו דקה". אמר לו הרבי: "דע לך כי שעוני מכוון **על-פי צידופי השמות** של שם הוי' ושם אלוקים, שמתחלפים בכל שעה, וזו השעה הנכונה והמדויקת ביותר".

הניסיון להוציא את האם ממקומה הטבעי שיבש את הטבע והרס את האנושות

הגאון המקובל רבי **אפרים הכהן** זצוק"ל מרבני וגדולי המקובלים לפני כשמונים שנה. נולד בבגדד, וברבות הזמן עלה לארץ הקודש ולמד בישיבת "פורת יוסף" וכיהן כראש המקובלים עד פטירתו. היה שקדן עצום בתורה הקדושה, בחסידות ופרישות נוראה, ובקדושה וטהרה. **העמיד תלמידים הרבה** בחכמת הקבלה, הפיץ תורה לעם ישראל בדרשותיו המרתקות והמעוררות להתקרב לאבינו שבשמים. הרבה בתפילות על כלל ישראל,

היה מרבה בתעניות וסגופים לכפרת עוונות הדור והכל בצניעות ולשם שמים. אחד מבניו הוא הגאון רבי **שלום כהן** זצ"ל, ראש ישיבת "פורת יוסף" בירושלים, וחבר מועצת חכמי התורה

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

אל תיתן למה שיכול היה להיות יגרום לך למספס את מה שיש לך עכשיו

רבינו יהודה צדקה זצ"ל נלחם גם על פירצת השבת הדבר היה לפני שבעים שנה בערך רבינו הלך להתפלל את תפלת ליל שבת וראה ברחוב דוד שעדיין בכניסת השבת יושבים שם מצחצחי הנעלים אמר אם אני אומר להם לא יקבלו (**כי היה צעיר**) מה עשה בחכמתו? הלך לבית הכנסת "אברהם" והיו שם כל המקובלים הלוכשים גלימות לבנות צחורות ודרכם היה ללכת לכיוון שכונת תל ארזה לערוך קבלת שבת בשדה פנה אליהם ואמר להם אתם משתדלים ברוך ה' לעשות כל החומרות בקבלת שבת לפי הקבלה אך מה בצע אם עדיין יושבים יהודים ומצחצחים נעליים ומחללים שבת?" ומיד ביקש מהם **לערוך את קבלת שבת** ברח' דוד וכל חבורת המקובלים נעתרו לבקשתו ושינו את מסלולם לעבר מצחצחי הנעליים והם בראותם זקני וחכמי המקובלים מרחוק מיד כל אחד ברח על נפשו!!! וכך שמר על פירצת השבת

וככה זה בכל דבר. אדם יכול לעשות את המעשים הנפלאים ביותר, אבל אם הלב שלו איננו, אם הכוונה שלו רחוקה, העיקר חסד.

הוא התרגש מאוד לקראת התחרות. הוא לומד את המקצוע כבר חמש שנים. הוא למד בספרד בבית הספר המקצועי לבישול, הטוב ביותר שיש. הוא שימש עוזר טבח של הגדולים ביותר בתחום עכשיו הוא לבד מתמודד בתחרות שבה עליו לעשות את הכול לבד. והוא בהחלט יודע איך עושים את זה.

הוא מתמחה בכל סוגי הבישול והאפייה, ויודע לדקלם בעל פה את המינוחים הנדרשים לכל אחת ממונות הבית של מיטב המסעדות בעולם. השופטים בתחרות שקראו את התפריט שלו התרגשו מאוד. מבקרי מסעדות ומומחים למזון ניבאו לו הצלחה בתחרות עוד לפני שראו את האוכל. הם ידעו למה הוא מסוגל **וציפו להצלחתו**. הוא לבש את הבגדים שהיו על הכסא. הוא חבש גם את הכובע. הוא קילף ושטף, קצץ וחתך, יצק, מזג שפך וערבב, פיזר ובזק, הקפיץ טיגן בישל ואפה. והריחות שעלו מהמטבח הבטיחו את הזכייה.

משולחן המטבח הוא לקח ארבעה צלחות גדולות, הניח את המנות מסודרות בדיוק כמו שלמד. הוא גם קישט אותם מלמעלה בעלים ובעשבים. את הצלחות האלו הוא הגיש לשופטים בגאוה גדולה. אבל הם **לא אכלו כלום**. אחד מהם אפילו הקיא. הוא נכשל בתחרות. אבל לא בגלל שהוא לא יודע לבשל. הוא היה מקצוען. הצלחות היו משובחות. הוא לא שטף אותם לפני. הם היו מלוכלכות.

אם אתה רוצה שלכוחות שלך יהיה ביטוי נכון וחייב, שלמעשים שלך תהיה השפעה מבורכת. אם אתה רוצה להאציל מתוךך על הסביבה, **אתה חייב להיות נקי** מידות טובות. לב טוב. עין טובה וענווה. (העורך)

האגואיסט רואה את סביבתו כמסגרת לתמונתו

אחת המידות השנואות ביותר על **רבי שלום שבדרון** זצ"ל, היתה מידת הקמצנות. על מידה זו לעג בכל כוחו. כשראה אי מי ממשפחתו שגילה סימני קמצנות, מיד יצא כנגדו בקולות וברקים. הוא עשה את כל המאמצים להשניא עליו את מידת הקמצנות. הוא סיפר בשם רבי **אליהו לאפיאן** זצ"ל על יהודי שחיטט מתחת לטליתו של אביו לאחר פטירתו, חיפש וחיטט, עד שמצא... "נפל לי כפתור מהחולצה." הסביר הבן לסובבים... "כפתור- שווה אגורה..." "להיות קמצן? או להיות קמצן בענייני צדקה? פוי, טפוי", היה רבי שלום מתחלחל ומזדעזע.

ברגן בלון, גרמניה, בשנות הזעם האדמו"ר **מסאטור** זצ"ל שמר במסירות נפש על זקנו וסירב לגלחו. הוא היה מהלך במחנה **כשפניו עטופים** במטפחת, כמי שיש לו פצעים על הפנים. בהגיעו לעיר לינץ הוצא צו שכל אחד חייב ללכת למרחץ ושם גילחו את כל השערות, הן של הנשים והן של הגברים.

יחד עם הגבאי רבי **יוסף אשכנזי** ליוונו את הרבי למרחץ שאלתי את האדמו"ר מה החפץ שהוא מחזיק בידו והשיבני שאם יאלץ לגלח את זקנו לא יגלחנו בתער אלא במספרים שבידו. נסתי לשכנעו שכיוון שזקנו נקי ביותר, ודאי לא יצטרך לגלחו, אך בכל זאת לקח עימו את המספרים. בהגיעו לחדרו של קצין ה-S.O.S.

שהיה ממונה על בדיקת השערות ראינו שהחדר מלא "הרים" של שערות הקצין הביט ברבי והפטיר: **"זקן נקי"**, והתיר לו ללכת בלי לגלחו.

מידת האמת היתה נר לרגליו של רבי **שלמה זלמן** זצ"ל ואור לנתיבתו כל ימי חייו, עם האמת צעד מאז עמד על דעתו, ועל ידה נתגדל בגדלות התורה ונתקדש בקדושה עליונה. בשעה שהציעו את שמו של רבי שלמה לכהן פאר בראשות ישיבת "קול התורה" המעטירה, נקרא הרב לפני חברי הנהלת הישיבה, בהם גאוניס וצדיקים, כדי שיתוו על קנקנו, ויחליטו אם ראוי הוא להתעטר בכתר ראש הישיבה. תוך כדי משא ומתן בפלפולא דאורייתא עם מנהלי הישיבה, שאלו הגאון רבי **יונה מרצבך** זצ"ל שאלה בתלמוד. רבי שלמה ענה על אתר: "איני יודע את התשובה."

כשחזר הרב לביתו בערב של יום, שטח בפני הרבנית את הרהוריו, כי נראה לו שהנהלת הישיבה "קול התורה" תסרב למנותו לראש הישיבה משום שלא ידע לענות על השאלה שהציג בפניו רבי יונה... עודם מדברים והגאון רבי יונה עומד בפתח ובפיו "בקשה" בשם חברי הנהלת הישיבה **שהחליטו פה אחד** לבקש הימנו שיואיל לבוא לכהן בראשות הישיבה.

פעמים מתגלים בני-זוג הרגילים **להחמיא הרבה** מאד והדבר לא נוח למקבל המחמאה, הוא אפילו מגיב באומרו: "די, איני יכול לשמוע כל כך הרבה". אפשר להבין את מי שהמחמאות הרבות מפריעות לו, אולם עליו לדעת שאצל המחמיא **זו צורת ההתקשורת** המתאימה לאישיותו, וחסימתו מלומר את המחמאות, מפריעה לו מאד ביצירת התקשורת. לכן כדאי להימנע מלהפריע לו אף שיש בשיטת המחמאות חוסר נוחות.

את המחיר הכבד של איבוד היעוד והשמחה בתפקיד, שלמו נשים רבות מאד

הלך הרב הקדוש רבי **לוי יצחק** מרדיצ'וב זיע"א להסתופף בצילו של רבי **שמועלקא מניקלשבורג** זיע"א. דעת חותנו לא היתה נוחה ממעשהו. כששב שאלו: "מה למדת אצל רבך?" השיבו רבי לוי יצחק: "למדתי שיש אלוקים בעולם." שאל החותן: "ומי אינו יודע זאת?" קרא למשרתת ושאלה: "האם ידוע לך שיש בורא לעולם?" והשיבה: "בוודאי." נענה רבי יצחק: "היא אומרת, אתה יודע, ואני רואה בעיני..."

אחד מטייל על חוף ים כשלפתע נפלט בקבוק מהים. מרים הבחור את הבקבוק ופותח אותו. פתאום... שד ענקי יוצא מהבקבוק ואומר, שחררת אותי אחרי אלפי שנים אז אני אגשים לך שלוש משאלות אבל... על כל משאלה שתקבל החבר שלך יקבל כפול... טוב, אומר הבחור אני רוצה מכונית חדשה.

מייד ניצבת לפניו מכונית. והשד מזכיר לו שלחבר יש עכשיו שניים. מתרגז הבחור על כך חושב חושב. ואומר לשד, אתה יודע מה?... **תמיד רציתי לתרום כלייה..**

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים"
הגאון הרב **ראובן אלבז** שליט"א

משולחן גבוה

מעשה בכפרי שייצא מזהכפר וטעה בדרך והביאוהו רגליו לעיר. הלח שמוח להכיר את העיר ושיחיה לו מה לספר מהעיר לחבריו הכפריים שהשעמום לחם חוקם.

בדרך הוא מיצא סולם גדול וכבד המונח על הקרקע. שמח הכפרי במציאתו וניגש להרים את הסולם, אך הסולם כבד וגדול שאי אפשר להרימו, התחיל מוחפש את ראש הסולם ורואה שאורכו לא נגמר [-פסי רכבת:-], בעודו מהלך על הפסים והנה עיניו רואות קרון צבוע בצבעים יפים מתקרב לעברו, הכפרי התחיל משתומם על הקרון היפה ועל ה"עין הגדולה" [-הפנס-] שמאיר את הפסים.

בעודו מתפעל ושמוח על המוחזה שהוא רואה שיחיה לו מה לספר לחבריו הריקים המחפשים סיפורים, והנה הקטר התחיל לצפור לו שיפנה את המסילה, כששמע הכפרי את צפירות הרכבת התחיל למחוא כפים ולרקוד על הפסים על הקול היפה שמשמיע הקרון הצבעוני, הקטר עופר והוא רוקד, ועוד צפירה והריקוד יותר עליו ושמוח, הוא שומע את הצפירות,

אך הוא לא מסיק מסקנות להתנהג לפי מה שהוא שומע! כך הכפרי גומר את חייו! הקב"ה זועק ליהודי שיתאמץ לתורה במאוד מאוד, אך יש שלא מבין מה הוא שומע!...

זה הזמן. להתעורר. לערוך חשבון נפש. להתחרט. להצטער. כשראה הקב"ה את לבבנו הנשבר, את **חרטתנו האמיתית** את רצוננו אכן לשוב אליו בתמים, וישיט ידו אלינו: **שובו אלי ואשובה אליכם!**

שבת שלום ומוזרז לכל בית ישראל

כל בוקר היה מוישלה יוצא החוצה מבית לשמיים וצועק. אלוקים...אולי פעם אחד תתן לי לזכות בלוטו.

וכך נמשך הסיפור שנים רבות עד שיום אחד יצאה בת קול מהשמים ואמרה. מוישלה מוישלה אולי

פעם אחד **תמלא כבר טופס לוטו?**

חן מיוחד נסוך היה על עצם אמירת השיחות של רבי **לוי יצחק בנדר** זצ"ל. מאיר היה פניו לשומעים. מעולם לא זעם ולא כעס. גם אם התרידוהו פעם אחר פעם בשאלות בדקדוקי הדברים – היה משיב במאור פנים ובמתינות גם אם השואלים היו **בחורים צעירים ונערים...** "בשיחות" ראה אחד ממפעלי חייו החשובים להעביר

את האוצר הרוחני **לדורות הבאים.**

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

רבי משה סופר זצ"ל, בעל 'חתם-סופר', היה נוהג להאריך בתפילת שמונה-עשרה. פעם אחת, אחרי התפילה, ניגש אליו אחד המתפללים ואמר: "רבי, האומנם כדאי כל-כך להאריך בתפילה?"

הנה, בזמן שרבנו התפלל **הספקתי לסיים** את התפילה וללמוד שני דפי גמרא עם תוספות". חיך רבי משה והשיב: "חזו"ל אמרו שהמאריך בתפילתו מאריכים לו ימיו ושנותיו. אם-כן, על-ידי אריכות התפילה **אוכה לחיות יותר**, וממילא אוכל להשלים את דפי הגמרא שכביכול 'החמצתי' בגלל אריכות התפילה."

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ותב, יוסף דהאן בן שמחה, ילאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעדיה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, החסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואלברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיאל, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יורם אברגיל, יחזקאל ושמואל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני, הרב יהודה איזר, יפה בת לאה, דוד בן איהו, יעקב בן שרה בריסקה, **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**